

Desuagtet vil jeg altsaa tro, at den allerstørste Part af dem er berettiget arbejdsløse; og fra sagkyndig Side hævdes det jo, at der paa Grund af Lovens Konstruktion udover disse 50 000—60 000 yderligere er mindst 10 000, og i disse Tal er aldeles ikke, eller i hvert Tilfælde kun i meget ringe Grad, medregnet det Antal Funktionærer, som takket være Krisen ogsaa er blevet eller sandsynligvis meget snart vil blive arbejdsløse. Til at bedømme, hvor stor denne Styrke er, haves der ikke Materiale. Jeg har spurgt i Industriraadet, som nu foranlediger en Undersøgelse af dette Forhold; fra kyndig Side indenfor Industriraadet meddeles det mig imidlertid, at skulde Erhvervene afskedige de Folk, som de i Øjeblikket meget vel kunde undvære, uden at deres Virksomheder fik for lidt Arbejdskraft, blev det i det mindste 20 000. Den Omstændighed, at disse 20 000 ikke afskediges, forekommer mig at vidne om, at der fra Erhvervenes Side gøres en hæderlig Indsats i Retning af at holde sine Folk. Jeg er selvfølgelig klar over, at dette ikke alene gøres i filantropisk Øjemed, det gøres ogsaa delvis af Hensyn til Virksomheden; det er klart. Men jeg vil hævde, at dette dog maa skrives paa Erhvervsvirksomhedernes Kreditside.

Spørger man nu, hvordan den nærmeste Fremtid tegner sig, skal jeg nævne, at jeg har set, at den tidligere Trafikminister Hr. Hassing-Jørgensen i Gaar har holdt en Tale, hvorefter det nu skulde begynde at lysne, og han argumenterede blandt andet derhen, at Tyskland takket være den overordentlig lave Markkurs snart vil være slaaet ud. Jeg forstaar ikke ret, hvorledes Hr. Hassing Jørgensen kommer til det Resultat. Vi har Lande, der har en langt, langt lavere Valuta, end Tyskland har nu, og disse er dog vedblivende en meget stor Fare med Hensyn til Konkurrencen, saa jeg begriber ikke, at der af den Grund skulde være nogen som helst afgørende Sandsynlighed for, at vi skulde være over det værste. Tager man f. Eks. en Virksomhed som Skibsfarten, da er det en given Ting, det gaar alle Skibsrederes Udtalelser ud paa, at efterhaanden som vore Skibe kommer hjem, lægger vi dem op. Tager vi Skibsbygningsindustrien, den Industri, som i Foraaret havde de færreste arbejdsløse, er det en given Ting, at for hvert Skib, der forlader Beddingen, sættes der intet nyt Skib ind, med andre Ord, naar de Nybygningskontrakter, der er sluttet, er opfyldt, vil der blive en meget stor Arbejdsløshed indenfor den

Industri. Jeg ved ikke, om der kan findes Industrier, hvor der er større Sandsynlighed for, at Tendensen gaar i modsat Retning. Ogsaa indenfor Tobaksindustrien synes ganske afgjort Forholdene at gaa i Retning af større og større Arbejdsløshed.

Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at Sandsynligheden taler for, at Arbejdsløsheden aldeles bortset fra, hvad der bliver en Følge af de klimatiske Forhold, snarere vil vokse end dale. Det er derfor ikke unaturligt, at man fra alle Sider og selvfølgelig ogsaa fra Regeringens Side i høj Grad maa have sin Opmærksomhed henvendt paa at mildne Krisen, og det er mit Haab, at man vil gaa til dette Arbejde med den redeligste Hensigt om ikke at skabe en større Kløft mellem Erhvervene end nødvendigt. Jeg tror, at skal vi komme nogenlunde igennem, er det nødvendigt, at der fra alle Sider vises Resignation. Det vilde være lykkeligt, om man saa vidt muligt kunde undgaa Brandtaler fra ledende Side, og jeg maa i saa Henseende beklage den Form og Tone, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Stauning, fandt det opportunt at anvende i sin Tale forleden. Jeg tror ikke, at der herved er naaet noget som helst godt. Saafremt Talen skulde være Svar paa en Tale, der er holdt udenfor dette Ting, vil jeg henstille til den ærede Ordfører, at han fremtidig ogsaa holder sine Svartaler udenfor dette Ting. Her paa dette Sted synes jeg, man skal se saa fordrageligt paa Tingene som vel muligt. Det er altsaa mit Haab, at man i sine Handlinger vil søge at være saa hensynsfuld som muligt til alle Sider, og det er mig en afgjort Tilfredsstillelse at have erfaret paa et Møde, som blev holdt i den konservative Klub for et Par Aftener siden, at man fra den om vedkommende Forhold nedsatte Kommissions Side har indstillet til Ministeriet, at man med Hensyn til Nødhjælpsarbejder skulde give de paagældende Kommuner frit Valg mellem at nedsætte Arbejdslønnen eller at følge det saakaldte Schjøller'ske Forslag.

Man maa, som sagt, fra alle Sider gøre det mest mulige for at mildne Krisen. Nu siger Regeringen hertil: Læg Mærke til os, læg Mærke til, at ingen Regering har givet saa mange Penge ud til dette Formaal som vi. Hertil vil jeg sige, at det kommer ikke alene an paa at give Penge ud, men det kommer an paa at give dem ud paa en saadan Maade, at de kommer til mest mulig Nytte. At give